

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 595/2020
05.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босилковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 318/19 од 26.08.2019. године, у седници одржаној 05.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 318/19 од 26.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 318/19 од 26.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 39/2018 од 14.03.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи плати на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом од 14.03.2019.године као дана пресуђења до исплате. Тужбени захтев тужиље преко досуђеног износа од 400 евра па до траженог износа од 3.000 евра са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије је одбијен. Обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж рр 318/19 од 26.08.2019. године, жалба тужиље је делимично усвојена па је пресуда Основног суда у Сомбору Прр 39/2018 од 14.03.2019. године у делу одлуке о трошковима поступка преиначена тако што је обавезана тужена да тужиљи поред износа од 13.500,00 динара исплати још и износ од 6.000,00 динара на начин и под условима као у

првостепеној одлуци, док се у преосталом побиијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима првостепена пресуда потврђује, а жалба тужиље одбија. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у поступку пред Привредним судом у Сомбору у предмету Ст 45/2010, а повреда овог права тужиљи је утврђена решењем Привредног суда у Сомбору Р4 Ст 639/2018 од 19.03.2018. године. О праву тужиље за новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили ценећи одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужиља указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је у овој парници, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 5/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.08.2018. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року од 800 евра у динарској противвредности на дан исплате, а поднеском тужиље од 21.01.2019. године тужба је преиначена повећањем захтева за исплату, тако што је постављен захтев за исплату 3.000 евра у динарској противвредности.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о

споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1), и да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић